

Malazan Yitikler Kitabı 4

STEVEN ERIKSON

Zincirler Hanesi

Çeviren: Cihan Karamancı

GİRİŞ

Yenidoğan Haddi, 943. Arayış Günü
1159 Burn'un Uykusu

Gri, şişkin ve delik deşik cesetler alüvyon kaplı sahil şeridinde göz alabildiğine uzanıyordu. Yükselen suların yalos gibi üst üste yığıldığı, kenarlarda yükselip alçalan ve durduğu yerde dönen çürümüş bedenlerin üzerinde siyah kabuklu, on bacaklı yengeçler geziniyordu. Sikke ebatlı yaratıklar, kovanın ayrışımıyla önlerine serilen bereketli şölene daha yeni oturmuştu.

Deniz, bulutlu göğün tonunu yansıtıyordu. Hem yukarıyı hem de aşağıyı kaplayan donuk, alacalı kalay rengi, yalnızca alüvyonların daha koyu griyiyle ve sahilin otuz kürek çekimlik açığında bir şehrin suya gömülü binalarının zar zor seçilebilen üst katlarına ait bulanık aşiboyası tonlarıyla bölünüyordu. Fırtına dinmişti ve boğulmuş bir dünyanın harabeleri arasındaki deniz durgundu.

Şehrin eski sakinleri kısa, bodur kimselerdi. Çehreleri basık, soluk saçları uzun ve açıktı. Giydikleri kalın dolgulu giysilere bakılırsa dünyaları soğuktu. Fakat ayrışma sonucu bu durum âfetvari bir değişim göstermişti. Hava durgun, rutubetli ve artık çürümenin kokusuyla leş gibiydi.

Deniz başka bir âlemdeki bir nehirden doğmuştu. Bir ovanın alüvyonunu taşıyan devasa, geniş ve muhtemelen kıta uzunluğundaki tatlı su damarının çamurlu derinliklerinde devasa kedibalıkları ve kağnı tekeri boyutlu örümcekler yaşarken resifleri yengeçlerle ve etobur, köksüz bitkilerle fıkır fıkırdı. Nehir selimsi içeriğini bu engin, düz araziye boşaltmıştı. Günlerce, ardından haftalarca, ardından aylarca.

Tropikal hava akımları ile mevcut ılıman iklimin şiddetle çakışmasının çıkardığı fırtınalar o seli uluyan rüzgârlar altında sü-

rüklemiş, suların durdurulamaz yükselişinden önce gelen ölümcül salgınlar boğulmayanların işini bitirmişti.

Yırtık daha dün gecenin bir vakti her nasılsa kapanmıştı. Başka âlemin nehri de asıl yatağına geri dönmüştü.

İlerideki sahil şeridi muhtemelen öyle anılmayı hak etmese bile onun haddi boyunca sürüklenirken Trull Sengar'ın aklına başka bir tabir gelmiyordu. Alüvyondan ibaret olan kumsal, ufku bir uçtan diğerine kaplarmış gibi gözüken koskoca bir duvarın dibine yığılmıştı. Duvar sele dayanmıştı dayanmasına ama artık öbür tarafından aşağı sular akmaktaydı.

Solunda cesetler, sağındaysa yedi-sekiz adam boyu yüksekliğinde dimdik bir yamaç vardı, duvarın genişliğiyle otuz adımdan biraz daha kısaydı; koca bir denize karşı koyabilmiş olması büyüclük fısıldar gibiydi. Ayak altındaki geniş, düz taşlar çamura bulanmışsa da sıcağın etkisiyle daha şimdiden kuruyor, yüzeyde dans eden boz renkli böcekler Trull Sengar ile zaptçılarının yolundan kaçıyordu.

Trull bu fikri idrak etmekte hâlâ güçlük çekiyordu. *Zaptçılar*. Bu kelimeyi yadırgıyordu. Sonuçta onlar kardeşleriydi. Hısımları. Ömrü boyunca tanıdığı, gülümserken ve kakhahalar atarken gördüğü, kimi zaman da kendisinininkini yansıtan bir kederin kapladığı simalar. Trull yaşanmış her şeyde, anlı şanlı zaferlerde, ruh paralayıcı kayıplarda hep onlarla omuz omuza durmuştu.

Zaptçılar.

Artık ne tebessüm vardı ne de kakhaha. Onu tutanların yüz ifadeleri sabit ve soğuktu.

Ne hâllere düştük.

Yürüyüş son buldu. Eller, Trull Sengar'ı morluklarına, kesiklerine ve hâlâ kan sızdıran yaralarına aldırış etmeden aşağı itti. Duvarın tepesine bu dünyanın artık ölü sakinleri tarafından bilinmeyen bir amaçla kocaman demir halkalar oturtulmuş, bunlar dev taş blokların kalbine bağlanmıştı. Trull'ın görebildiği kadarıyla duvar boyunca uzanan halkaların aralarında yaklaşık on beş adımlık eşit birer mesafe bırakılmıştı.

O halkalar artık yeni bir işlev kazanmıştı.

Trull Sengar'a zincirler dolandı, el ve ayak bileklerine prangalar vuruldu. Gövdesinin orta yerine acı verecek kadar sıkıca bağlanan çivili bir kuşağın demir ilmiklerinden zincirler geçirildi ve bunlar gerilerek onu demir halkanın yanına mıhladı. Çenesine menteşeli

bir metal mengene tutturularak ağız zorla açıldı ve içeriye itilen levha, dilinin üstüne kilitlendi.

Bunu Kırkma izledi. Bir hançerle alınına bir halka kazındı, ardından hançerin ucu kemiği oyacak kadar derine batırılarak zikzaklı bir kesikle halka bozuldu. Yaralar külle ovuldu. Uzun ve tek saç örgüsü, ensesini kan revan içinde bırakan hoyratça vuruşlarla koparıldı. Kalan saçlara yoğun, iç bayıcı bir merhem bulanarak kafa derisine kadar sindirildi. Diğer saçlar birkaç saat içinde dökülecek, adam temelli kel kalacaktı.

Kırkma mutlak bir şey, geri çevrilemez bir koparma eylemiydi. O artık bir dışlanmıştı. Kardeşlerinin gözünde varlığı sona ermişti. Yası tutulmayacaktı. Eylemleri ismiyle beraber hafızalardan silinecekti. Annesi ve babası bir çocuk eksik doğurmuş olacaktı. Halkı için bu en ağır cezaydı – idamdan katbekat beterdi.

Lakin Trull Sengar hiçbir suç işlememişti.

Ne hâllere düştük.

Ona tepeden bakarlarken belki de ne yaptıklarını daha yeni yeni idrak ediyorlardı.

Tanıdık bir ses suskunluğu bozdu. “Şimdi ondan bahsedeceğiz ve bu yerden ayrıldığımızda kardeşimiz olmaktan çıkacak.”

“Şimdi bahsedeceğiz,” diye tekrarlardı diğerleri, sonra içlerinden biri ekledi: “Sana ihanet etti.”

Soğukkanlı çıkan ilk ses, Trull Sengar’ın orada olduğunu iyi bildiği böbürlenmeyi hiç ele vermedi. “Bana ihanet ettiğini söylüyorsun.”

“Etti, kardeşim.”

“Kanıtın ne?”

“Kendi dili.”

“Öyle bir ihanetin dile getirilişini duyduğunu bir tek sen mi iddia ediyorsun?”

“Hayır, ben de duydum, kardeşim.”

“Ben de.”

“Peki kardeşimiz hepinize ne dedi?”

“Kanını bizimkinden ayırmışsın.”

“Artık gizli bir efendiye hizmet ediyormuşsun.”

“Hırsın hepimizi ölüme sürükleyecekmiş—”

“Bütün halkımızı.”

“Yani aleyhimde konuştu.”

“Konuştu.”

“Kendi diliyle beni halkımıza ihanet etmekle suçladı.”

“Suçladı.”

“Peki ettim mi? Gelin bu ithamı değerlendirelim. Güney toprakları cayır cayır yanıyor. Düşman orduları kaçtı. Düşman artık önümüzde diz çöküyor ve kölelerimiz olmak için yalvarıyor. Yoktan bir imparatorluk yaratıldı. Üstelik gücümüz hâlâ büyüyor. Gelelim. Daha da güçlenmek için ne yapmalısınız, kardeşlerim?”

“Aramalıyız.”

“Evet. Peki aranması gerekeni bulduğunuzda?”

“Teslim etmeliyiz. Sana, kardeşim.”

“Bunun gerekliliğini görüyor musunuz?”

“Görüyoruz.”

“Sizin uğrunuza, halkımız uğruna, geleceğimiz uğruna yaptığımız fedakârlığı anlıyor musunuz?”

“Anlıyoruz.”

“Lakin siz daha ararken bir zamanlar kardeşimiz olan bu adam aleyhimde konuştu.”

“Konuştu.”

“Daha da kötüsü, bulmuş olduğumuz yeni düşmanı sözleriyle savundu.”

“Savundu. Onlara Saf Soy dedi ve onları öldürmememiz gerektiğini söyledi.”

“Peki gerçekten Saf Soy olsalardı...”

“O kadar kolayca ölmezlerdi.”

“Nitekim.”

“Sana ihanet etti, kardeşim.”

“Hepimize ihanet etti.”

Sessizlik çöktü. *Ah, şimdi işlediğin bu suçu paylaşacaksın. Ama tereddüt ediyorlar.*

“Hepimize ihanet etti, öyle değil mi, kardeşlerim?”

“Evet.” Sözcük bıyık altından –kuşkulu bir kararsızlık korosu hâlinde– gevelenerek yarım yamalak çıktı.

Uzunca bir müddet kimse konuşmadı, ardından zar zor dizginlenen bir öfkenin yabaniliği duyuldu. “Nitekim, *kardeşlerim*. Peki bu tehlikeye aldırış etmemeli miyiz? Bu ihanet tehdidine, bu zehre, ailemizi parçalamaya çalışan bu vebaya? Bırakalım da yayılsın mı? Buraya yine mi gelelim? Açık göz olmalıyız, kardeşlerim. Kendimiz dahilinde. Birbirimizle. Artık ondan bahsettik. Ve artık o yok.”

“O yok.”

“Hiç var olmadı.”

“Hiç var olmadı.”

“Öyleyse gelin buradan ayrılalım.”

“Evet, gelin ayrılalım.”

Trull Sengar taşlara basan çizmeleri duymaz, uzaklaşan adımların titreşimini hissetmez oluncaya kadar dinledi. Yapayalnızdı, kıpırdayamıyordu, sadece demir halkanın dibindeki çamur bulaşmış taşları görebiliyordu.

Sular sahil şeridi boyunca uzanan cesetleri çalkaladı. Yengeçler seğirtti. Deniz harcın içine sızmayı sürdürerek devasa duvara mırıldanan hayaletlerin sesleriyle öbür taraftan aktı.

Trull’ın halkı arasında uzun zamandır bilinen bir gerçek, belki de tek gerçek vardı: Tabiat tek bir ebedi savaş verirdi. Tek bir hasımla. Dahası bunu anlamak dünyayı anlamak demektir. Her dünyayı.

Tabiat’ın tek bir düşmanı vardır.

Ve o düşman dengesizliktir.

Duvar denizi tutuyordu.

Ve bunda iki anlam var. Kardeşlerim, bunun hakikatini göremiyor musunuz? İki anlam. Duvar denizi tutuyor.

Şimdilik.

Bu engellenemeyecek bir seldi. Taşkın daha yeni başlamıştı ve kardeşleri bunu anlayamadıkları gibi belki de hiçbir zaman anlayamayacaklardı.

Boğulmak Trull’ın halkı arasında yaygındı. Boğulmaktan korkulmazdı. Trull Sengar da boğulacaktı. Yakında.

Ve tahminince halkının tamamı çok geçmeden ona katılacaktı.

Kardeşi dengeyi altüst etmişti.

Ve Tabiat buna tahammül etmeyecek.

BİRİNCİ KİTAP

KAYADAKİ SURATLAR

1

Karanlık bir evin çocukları
gölgeli yollar seçerler.

Nathii halk özdeyişi

Savaşçılar onu köyün sınırındaki metruk bir fırına sürmeden önce köpek bir kadını, yaşlı bir adamı ve bir çocuğu paralamıştı. Hayvan daha önce kararsız bir sadakat sergilememişti hiç.. Zorlu ama âdil görevinde soydaşlarıyla beraber Uryd topraklarını haşin bir şevkle korumuştur. Bedeninde iltihaplanmış ve böylelikle deliliğin özünü damarlarına almış hiçbir yara yoktu. Ağzından köpükler saçan bir hastalığın pençesinde de değildi. Köy sürüsündeki mevkiine asla meydan okunmamıştı. Kısacası bu ani değişime yol açacak hiçbir şey olmamıştı.

Savaşçılar hayvanı kil fırının yuvarlak arka duvarına kısırdılar ve dişlerini şaklatarak haykıran hayvanı öldürünceye dek şişlediler. Mızraklarını çekip çıkardıklarında sırtıkların çığnemiş ve kanla beraber salyaya bulanmış, demir uçların göçüp çentilmiş olduğunu gördüler.

Deliliğin gizli kalabileceğini, yüzeyin çok altına gömülüp belli belirsiz bir tat gibi kanı acı bir şeye dönüştürebileceği biliyorlardı. Şamanlar üç kurbanı incelediler; ikisi aldıkları yaralar sebebiyle çoktan ölmüştü ama çocuk halen yaşama tutunmaktaydı.

Oğlan vakur bir tören alayıyla babası tarafından Kayadaki Sutarlar'a taşındı, Yedi Teblor Tanrısı'nın önündeki kayrana yatırıldı ve orada bırakıldı.

Kısa süre sonra o da öldü. Uçurum yamacına oyulmuş sert bakışlı simaların karşısında yapayalnız acı çekerek.

Bu beklenmedik bir kader değildi. Ne de olsa çocuk dua edemeyecek kadar gençken can vermişti.

Tabii bütün bunlar asırlar önce gerçekleşti.
Yedi Tanrı gözlerini açmadan çok önce.

Örülü Urugal'ın Yılı
1159 Burn'un Uykusu

Öyküler anlı şanlıydı. Ateşe verilmiş çiftlikler, atlara bağlanıp fersahlarca sürüklenen çocuklar. Çok uzun zaman önce o gün kazanılmış yadigârlar dedesinin uzunevinin* alçak duvarlarını süslüyordu. Hasarlı kafatasları, narin görünümlü altçeneler. Bilinmeyen bir kumaştan yapılmış, zamanla ise bulanıp yırtık pırtık olmuş tuhaf giysi parçaları. Saman çatıya kadar her tahta direğe çivilenmiş küçük kulaklar.

Bunlar Gümüş Göl'ün gerçekliğinin kanıtıydı. Orası ormanlık dağların ötesinde, gizli geçitlerin aşağısında, Uryd klanının topraklarından bir, bilemedin iki hafta uzakta hakikaten vardı. Sunyd ve Rathyd klanlarının kontrolündeki bölgelerden geçen yol tehlikeliydi, sadece yolculuğu bile efsanevi boyutlarda bir masaldı. Düşman kamplarından sessizce ve görülmeden geçmek, taban taşlarını** kaydırarak hakaretlerin en ağırını etmek, sınır topraklarına varıncaya kadar gece gündüz avcılar ve izcileri atlatmak, sonra da karşıya –bilinmeyen, zenginlikleri henüz hayal bile edilemeyen diyarlara– geçmek.

Karsa Orlong dedesinin hikâyeleri için yanıp tutuşurdu. Onlar Syng'in –Pahlk'ın oğlu ve Karsa'nın babasının– sönük ve boş edimleri karşısında serkeş ve haşin bir lejyon gibi dikilirdi. O Syng ki hayatı boyunca hiçbir şey yapmamış, vadideki atlarıyla ilgilenip bir kez bile olsun düşman topraklarına girmeye kalkışmamıştı. O Syng ki hem babasının hem de oğlunun en büyük utancıydı.

Doğru, Syng sahip olduğu at sürüsünü diğer klanların yağmacılarına karşı birden fazla kez, hem de şerefli bir acımasızlıkla ve takdire değer bir hünerle savunmuştu. Fakat o kadarı zaten Uryd klanının her ferdinden beklenirdi. Örülü Urugal klanın Kayadaki Surat'ıydı ve yedi tanrının en haşinleri arasındaydı. Diğer klanların Urdy'den korkmak için haklı sebepleri vardı.

* Genellikle içinde birden fazla ailenin yaşadığı dikdörtgen biçimli ev. –çn

** Bir ateş çukurunun dibine döşenen geniş ve yassı taş. –çn

Syng yine aynı şekilde Dövüş Dansları için tek oğlunu ustaca eğitmişti. Karsa'nın kanağaç kılıcındaki mahareti yaşının çok ötesindeydi. Hatta klandaki en iyi savaşçılar arasında olduğu söylenebilirdi. Urydlar yay kullanmayı hor görseler de mızrakta ve atlatlda,* dişli diskte ve kara ipte fazlasıyla becerikliydiler ve Syng o silahları da etkileyici bir liyakatla oğluna öğretmişti.

Mamafih bu tür bir eğitim Uryd klanındaki her babadan beklenirdi. Karsa'nın öyle şeylerden gurur duymak için bir sebebi yoktu. Sonuçta Dövüş Dansları sadece bir hazırlıktı. Şan daha sonra olanlardan, müsabakalardan ve akınlardan, kan davalarının acımasızca sürdürülmesinden elde edilirdi.

Karsa babasının yaptığını yapmayacaktı. Onun yapmayacağı şey... hiçbir şey yapmamak olmayacaktı. Hayır, dedesinin izini takip edecekti. Hem de başkalarının hayal edebileceğinden daha yakından. Klanın şöhretinin çok fazlası sadece geçmişe dayalıydı. Urydlar, Teblorlar arasında üstünlük kazanmalarının ardından rehavete kapılmışlardı. Pahlk kemiklerinin eski yaralarla sızladığı ve oğlundan duyduğu utancın en derine işlediği gecelerde bu gerçeği birden fazla kez homurdanmıştı.

Eski âdetlere döneceğiz. Ve ben, Karsa Orlong, bunda başı çekeceğim. Delum Thord benimle. Tıpkı Bairoth Gild gibi. Hepimiz daha ilk örseleme yılıımızdayız. Dövüşte cesaretimizi ispatladık. Düşmanları katlettik. At çaldık. Kellydlerin ve Burydların taban taşlarını kaydırдық.

Şimdi de yeni ay doğarken ve adının koyulduğu yılda Gümüş Göl'e kadar kendimize bir yol çizeceğiz, Urugal. Orada ikamet eden çocukları öldürmek için.

Kayrandaki delikanlı Kayadaki Suratlar'ın altında başını önüne eğmiş diz çökerken uçurum yamacının yükseklerindeki Urugal'ın simasının kendi vahşi arzusunu yansıttığını biliyordu. Bildiği bir diğer şey de, 'Siballe yani Bulunmamış hariç hepsi de kendi klanına sahip diğer tanrıların Karsa'ya gıpta ve nefretle baktıklarıydı. Sonuçta onların çocuklarından hiçbiri önlerinde diz çöküp böyle gözüpekçe yeminler seslendirmemişti.

Karsa rehavetin bütün Teblor klanlarını mağdur ettiği kanısındaydı. Dağların ötesindeki dünya onlara sokulmaya cüret et-

* Cirit, mızrak gibi silahları daha büyük bir hızla fırlatmayı sağlayan, sapana benzer bir ayt. –cn

memiş, onlarca yıldır o tür bir teşebbüste bulunmamıştı. Teblor topraklarına tek bir ziyaretçi bile uğramazdı. Teblorlar da önceki nesillerde sık sık yaptıkları gibi kara bir açıklıkla sınır topraklarının ötesine bakmamışlardı. Yabancı bölgelere bir akın düzenleyen son kişi Karsa'nın dedesi olmuştu. Çiftliklerin çürümüş mantarlar misali çöreklediği ve çocukların fareler gibi kaçıştıkları Gümüş Göl kıyılarına. O zamanlar orada iki çiftlik ve yarım düzine ek bina vardı. Karsa artık daha fazlasının olacağı inancındaydı. Üç, hatta dört çiftlik. Pahlk'ın katliam günü bile Karsa'nın, Delum'un ve Bairoth'un gerçekleştireceklerinin yanında sönük kalacaktı.

İşte ant içiyorum, sevgili Urugal. Sana bu kayran toprağının daha önce karartılmadığı kadar büyük bir yadigâr ziyafeti çektireceğim. Belki seni taşın ta kendisinden kurtarmaya ve bir kez daha aramızda gezerek bütün düşmanlarımıza ölüm dağıtmanı sağlamaya yetecek kadar.

Ben, Pahlk Orlong'un torunu Karsa Orlong yemin ederim. Ve eğer kuşku duyuyorsan, Urugal, bil ki hemen bu gece yola çıkıyoruz. Yolculuk tam da bu güneşin batışında başlıyor. Ve her günün güneşi bir sonrakinin güneşini doğururken destriyerlerini dağ geçitlerinden geçirerek aşağılardaki bilinmeyen topraklara süren üç Uryd klanı savaşçısına tepeden bakacak. Ve Gümüş Göl dört asırdan uzun zaman sonra yeniden Teblorların gelişiyile titreyecek.*

Karsa başını yavaşça kaldırdı; bakışları aşınmış uçurum yamaçından yukarı yolculuk edip hısımları arasındaki Urugal'ın sert, hayvani suratını buldu. Tanrının çukurda kalan gözleri âdeta delikanlıya çevriliydi. Karsa o kapkara göletlerde coşkun bir haz görür gibi oldu. Hatta gördüğünden emindi ve bunu Delum ile Bairoth'a gerçeğin ta kendisi gibi tarif edecekti. Aynı şeyi Dayliss'e de yapacaktı ki genç kadın onu takdis etsin. Karsa kızın takdisini, ağzından çıkacak soğuk sözcükleri öyle çok duymak istiyordu ki. *Ben, henüz bir aile adı bulmamış Dayliss seni vahim akınında kutsuyorum, Karsa Orlong. Bir lejyon dolusu çocuk katledesin. Atacakları çığlıklar rüyalarımı beslesin. Kanları seni daha fazlasına susatsın. Alevler hayatının yolundan eksik olmasın. Ruhunda bin ölümle bana geri dönüp beni kendine karı alsın.*

Kız onu sahiden de böyle takdis edebilirdi. Karsa'ya duyduğu ilginin ilk ama inkâr edilemez bir ifadesi olarak. Bairoth'a değil

* Benzerlerinden daha iri ve kuvvetli savaş atı. —çn

– Dayliss genç ve bekâr bir kadının zevk için yapacağı gibi onunla sadece oynuyordu. Kızın Gece Bıçağı elbette ki kınından çıkmamıştı, zira Bairoth kalpsizce hırstan yoksundu, bu kusurunu yalanlayabilirdi ama yönetmeyeceği, sadece itaat edeceği gerçeği apaçık ortadaydı ve Dayliss öyle bir şeyle yetinmezdi.

Hayır, Gümüş Göl'e düzenleyeceği akın zaferle sonuçlanıp da geri döndüğünde kız Karsa'nın olacaktı. Dayliss sadece ve sadece onun için Gece Bıçağı'nı kınından çıkaracaktı.

Bir lejyon dolusu çocuk katledesin. Alevler hayatının yolundan eksik olmasın.

Karsa doğruldu. Kayranı çevreleyen huş ağaçlarının yapraklarını kımıldatan hiçbir rüzgâr yoktu. Ovanın ağır havası gökte yol alan güneşin ardından dağlara tırmanmıştı ve şimdi ışık azalırken Kayadaki Suratlar'ın önündeki kayranda mahsur kalmıştı. Tanrıların bir nefesi gibi çürüyen toprağa sızacaktı yakında.

Karsa'nın zihninde Urugal'ın orada, yüzünün taş derisinin hemen arkasında olduğuna dair en ufak bir şüphe yoktu. Tanrı Karsa'nın yemininin gücüyle, şana ve şerefe dönüşün vaadiyle oraya çekilmişti. Diğer tanrılar da yakınlarda bekliyorlardı. Yumuşak Sesli Beroke, Sessiz Avcı Kahlb, Binbir Parça Thenik, Gergi Taşıyan Halad, Zalim Imroth ve Bulunmamış 'Siballe. Hepsi de bir kez daha uyanmış ve kana susamıştı.

Üstelik bu yola daha yeni çıkıyorum. Nihayet gerçek bir savaşçı olarak hayatımın sekseninci yılına daha yeni geldim. Teblorları birleştirecek, klanları bir araya getirip onları ovalara indirecek ve böylece Halkın Savaşı'nı başlatacak olan Tek'in en eski sözlerini, fısıltılarını duydum. O fısıltılar vaadin sesi ve o ses bana ait.

Gizli kuşlar akşamın gelişini duyurdu. Artık gitme vaktiydi. Delum ile Bairoth onu köyde bekliyorlardı. Tabii, suskun ama ona söyleyeceği sözleri hazırda bekleten Dayliss de.

Bairoth çileden çıkacak.

Kayrandaki sıcak hava cebi Karsa Orlong'un gidişinden çok sonrasına kadar orada oyalandı. Yumuşak, süngerimsi toprak delikanlının dizlerinin ve makosenli ayaklarının bıraktığı izleri silmekte ağırlandı. Gölgele kayranı doldururken güneşin kısılan ışığı tanrıların sert yüz hatlarını boyamayı sürdürdü.

Yerden yedi figür yükseldi. Kurumuş kasların ve kalın kemiklerin üzerini kaplayan ciltleri buruşup kahverengiye çalmıştı. Aşı-

boyası rengindeki saçlarından durgun ve siyah sular damlıyordu. Bazılarının uzuvları noksanken diğerleri kırık, parçalanmış veya ezilmiş bacakların üstünde duruyorlardı. Birinin altçenesi eksik-ken bir diğerinin sol elmacikkemiği ile alını ezilerek dümdüz ol-muş, göz yuvası yok olmuştu. Yedilinin her biri öyle veya böyle sakatlanmıştı. Hepsisi mükemmellikten uzaktı. Kusurluydu.

Taş yamacın arkasında bir yerde asırlar boyunca kabirleri ol-muş mühürlü bir mağara vardı. Aslında mahpuslukları kısa sür-müştü. Hiçbiri dirilmeyi beklememişti. Hısımlarıyla kalamayacak kadar mahvolan yedili, türlerinin geleneklerine uygun olarak geri-de bırakılmıştı. Başarısızlığın cezası terk edilmiş, hareketsiz geçecek bir ebediyetti. Başarısızlık onurluysa bilinçli kalıntıları göğe, man-zaraya, dış dünyaya açık bırakılırdı ki çağların geçişini seyrederek huzur bulsunlar. Fakat bu yedisinin başarısızlığı onurlu olmamış-tı. Dolayısıyla bir kabrin karanlığıyla cezalandırılmışlardı. Üstelik bundan gocunmamışlardı.

O karanlık armağan daha sonra ışıksız hapisanelerinin dışın-dan gelmiş ve beraberinde fırsat getirmişti.

Gereken tek şey, bir andın bozulması ve bir başkasına sadakat yemini edilmesi olmuştu. Mükâfat: yeniden doğum ve özgürlük.

Hısımları bu hapis yerini her biri onlara benzeyen, boş ve kör gözlerle manzarayı alaya alan taştan oyulmuş çehrelerle donatmış-lardı. Bağlama âyinini bitirmek için yedilinin isimlerini söylemiş-lerdi; bu dağlara ve kadim Laederon adını taşıyan platoya sığınmış halkın şamanlarının zihinlerini çarpıtmaya yetecek bir güçle bura-da oyalanan isimlerdi bunlar.

Hava kararırken kayrandaki yedili hareketsiz ve suskundu. Al-tısı birinin konuşmasını beklese de o birinin acelesi yoktu. Özgür-lük ham bir sevinçti ve bu kayranla sınırlı olsa bile yarattığı duygu ısrarcıydı. O özgürlüğün son zincirlerini –kayaya oyulmuş gözyu-valarının kısıtlı görüş alanını– da kırması uzun sürmeyecekti. Yeni efendiye hizmet, yolculuğu vadetmekteydi. Yeniden keşfedilecek koca bir dünya, alınacak sayısız can vardı.

Adı Yosunlu Kemik anlamına gelen ve Teblorlar arasında Uru-gal olarak bilinen Uruual nihayet konuştu. “O çocuk işimizi görür.”

Bulunmamış ‘Siballe diye tanınan Sin’b’alle –Yosun Yerine Li-ken– sesindeki kuşkuculuğu gizlemedi. “Bu düşün Teblorlara çok fazla güveniyorsun. *Teblor*. Hiçbir şey bilmiyorlar. Gerçek ad-larını bile.”